

Sygn. akt II AKa 128/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Izabela Szumniak (spr.)

Sędziowie: SA Anna Zdziarska

SR (del.) Dariusz Drajewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2021 roku

sprawy z wniosku pełnomocnika V. A. i A. H.

w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt XVIII K 89/17

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawców

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 11 grudnia 2019 roku, sygn. akt XVIII Ko 77/19

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części tj. w punkcie II w ten sposób, że zasądza od Skarbu Państwa dodatkowo na rzecz V. A. tytułem odszkodowania kwotę 9083,98 (dziewięć tysięcy osiemdziesiąt trzy złote i dziewięćdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty i tytułem zadośćuczynienia kwotę 21.000 (dwadzieścia jeden tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty oraz zasądza od Skarbu Państwa na rzecz A. H. tytułem odszkodowania kwotę 4000 (cztery tysiące) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

II. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;

III. zmienia wyrok w jego punkcie III w ten sposób, że jako podstawę zasądzenia zwrotu poniesionych kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru wskazuje art. 554 § 4 kpk

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz V. A. i na rzecz A. H. kwoty po 240 /dwieście czterdzieści/ zł tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

V. wydatkami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 128/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sadu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2019 r., sygnatura akt XVIII Ko 77/19

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
	-----	-----

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty pełnomocnika wnioskodawców	
	Mającą wpływ na treść wydanego wyroku obrażę przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału w sposób niewszechstronny oraz niezgodny z zasadami doświadczenia życiowego i w konsekwencji uznanie, że:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

1. Wnioskodawca ad. 1 (V. A.) „stosunkowo niedługo był pozbawiony wolności” podczas gdy z niekwestionowanego przez strony i Sąd Okręgowy materiału dowodowego wynika, że bezpodstawnie zastosowano wobec niego środek zabezpieczający w postaci tymczasowego aresztowania przez okres aż 204 dni;

2. Wnioskodawca ad. 1 „nie był pozbawiony kontaktu z bliskimi”, podczas gdy z całokształtu ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego wynika, że przez 2 miesiące i 8 dni nie miał żadnego kontaktu z bliskimi, pierwszy kontakt z żoną, która była w okresie połogu był możliwy dopiero po upływie 4 miesięcy i 10 dni, a z córką po upływie 5 miesięcy 4 dni;

3. Wnioskodawca ad. 1 „miał możliwość uznania w Areszcie Śledczym córki i nadania jej swojego nazwiska z pomocą notariusza”, podczas gdy przeczy temu art.74 § 1 k.r.o. w zw. z art. 81 Prawa o notariacie;

4. pobyt w Areszcie Śledczym nie był dla Wnioskodawcy ad. 1 trudny, gdyż wcześniej w okresie od 10 grudnia 2002 r. do 24 lutego 2003 r. Wnioskodawca ad. 1 przebywał w Zakładzie Karnym, podczas gdy z całokształtu zgromadzonego sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań Wnioskodawcy ad. 1 wynika, że od uprzedniego osadzenia minęło blisko 15 lat, Wnioskodawca ad. 1 przebywał wówczas w odizolowaniu przez zaledwie 2 miesiące i 14 dni, jak również w okresie niesłusznego pozbawienia wolności w 2017 r. był jedynym żywicielem rodziny, jego żona była w 6 miesiącu ciąży, a

w trakcie pobytu w odizolowaniu z powodu silnego stresu i złych warunków bytowych zachorował na łuszczycę;

5. „wnioskowana kwota 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia jest zbyt wygórowana”, podczas gdy z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że Wnioskodawca ad. 1 :

- został niesłusznie pozbawiony wolności przez blisko 7 miesięcy,
- nie miał kontaktu z rodziną,
- nie mógł pomagać żonie, która w trakcie zatrzymania Wnioskodawcy ad. 1 była w 6 miesiącu ciąży,
- nie mógł wziąć udziału w porodzie,
- bał się o byt rodziny, której był jedynym żywicielem,
- nie mógł uznać córki i dać jej swojego nazwiska, jak również
- z uwagi na złe warunki bytowe zachorował na nieuleczalną chorobę, w związku z czym rozmiar doznanej przez niego krzywdy był znaczny, a miarkowanie zadośćuczynienia i ustalenie przez Sąd Okręgowy jego wysokości na kwotę 42 000 zł było bezzasadne i nie zostało należycie uzasadnione;

6. szkodę stanowią oszczędności, które mogłyby poczynić Wnioskodawca Ad. 1 gdyby przebywał na wolności, podczas gdy szkodę w nauce prawa cywilnego definiuje się jako rzeczywistą stratę w mieniu poniesioną przez poszkodowanego na skutek zaistnienia czynu niedozwolonego

(odpowiedzialność ex delicto) i taka też wartość winna Wnioskodawcy ad. 1 zostać zwrócona;

7. obaj Wnioskodawcy nie ponieśli osobiście kosztów zakupu dodatkowej żywności i paczek, w związku z czym wydatki te nie stanowią szkody, podczas gdy obaj Wnioskodawcy na rozprawie głównej w dniu 6 listopada 2019 r. wskazali, że wydatkowane na ww. cel kwoty muszą zwrócić i nie zwrócili ich wyłącznie z uwagi na brak dochodów podczas pobytu w Areszcie Śledczym;

8. Wnioskodawca ad. 2 (A. H.) „stosunkowo niedługo był pozbawiony wolności”, podczas gdy z niekwestionowanego przez strony i Sąd Okręgowy materiału dowodowego wynika, że bezpodstawnie zastosowano wobec niego środek zabezpieczający w postaci tymczasowego aresztowania przez okres aż 211 dni;

9. Wnioskodawca ad. 2 „nie był pozbawiony kontaktu z bliskimi”, podczas gdy z całokształtu ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego wynika, że Przez 4 miesiące i 19 dni nie miał żadnego kontaktu z bliskimi, pierwszy kontakt telefoniczny odbył z siostrą w dniu 6 czerwca 2017 r., a z matką 10 lipca 2017 r., jak również w trakcie pozbawienia wolności nie mógł odbywać kontaktów z synem, (które będąc na wolności odbywał). gdyż nie byłby w stanie przekonać matki dziecka z którą pozostaje w konflikcie, aby przyprowadziła małoletniego syna do Aresztu Śledczego;

10. dla Wnioskodawcy ad. 2 „pobyt w Areszcie Śledczym nie był trudny”, gdy został on niesłusznie pozbawiony wolności,

	<p>miał uzasadnione obawy utratę źródła dochodów, jak również legalny pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;</p> <p>11. dla Wnioskodawcy ad. 2 „wnioskowana kwota tytułem zadośćuczynienia jest wygórowana”, podczas gdy z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że Wnioskodawca ad. 2 został niesłusznie pozbawiony wolności przez blisko 7 miesięcy, nie miał kontaktu z rodziną, jak również nie mógł spożywać odpowiedniej żywności;</p> <p>12. szkodę stanowią oszczędności, które mógłby poczynić Wnioskodawca Ad. 2 gdyby przebywał na wolności, podczas gdy szkodę w nauce prawa cywilnego definiuje się jako rzeczywistą stratę w mieniu poniesioną przez poszkodowanego na skutek zaistnienia czynu niedozwolonego (odpowiedzialność ex delicto) i taka też wartość winna Wnioskodawcy ad. 2 zostać zwrócona.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Apelacja pełnomocnika wnioskodawców jest częściowo zasadna. Jej wniesienie skutkowało uwzględnieniem wniosku o zmianę wyroku i podwyższenie kwoty zadośćuczynienia o 21.000 zł. do łącznej wysokości 63.000 zł. w stosunku do osoby V. A.. Zgodzić się należy z pełnomocnikiem, że kwota przyznanego przez Sąd I instancji zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie nie uwzględnia w sposób należyty wagi wszystkich okoliczności, jakie miały wpływ na rozmiar krzywdy doznanej</p>		

przez wnioskodawcę. Natomiast kwota zadośćuczynienia zasądzona przez Sąd I Instancji dla A. H. jest w ocenie Sądu Apelacyjnego odpowiednia do rozmiaru krzywdy i rekompensuje w odpowiednim stopniu negatywne przeżycia psychiczne tego wnioskodawcy związane z tymczasowym jego aresztowaniem. Wskazać należy, że w rozpoznawanej sprawie nie ma wątpliwości co do tego, że roszczenie wnioskodawców ma swoje oparcie w treści przepisu art. 552 § 4 k.p.k. Sąd I instancji prawidłowo ustalił i nie było to kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, że obu wnioskodawcom przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę powstałą wskutek niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania. Na wstępie przypomnieć należy, że zmiana w postępowaniu odwoławczym wysokości ustalonego przez sąd pierwszej instancji zadośćuczynienia jest możliwa tylko w razie ustalenia, że pierwotnie ustalona kwota zadośćuczynienia nie uwzględnia wszystkich ustalonych w sprawie okoliczności mających wpływ na jego wysokość lub niewłaściwie oceniono znaczenie tych okoliczności z perspektywy wielkości krzywdy (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 listopada 2018 r., II AKa 323/18, LEX nr 2618754).

Zadośćuczynienie zasądzone dla A. H. w kwocie 42.000 zł równoważy wnioskodawcy negatywne przeżycia wiążące się nie tylko z samym faktem pozbawienia wolności trwającym ponad 211 dni, ale również konsekwencje, do których doszło w wyniku pozbawienia wolności. Określając wysokość zadośćuczynienia, sąd a quo uwzględnił nie tylko sam czas

trwania pozbawienia wolności, ale także stopień dolegliwości, z jaką wiązało się pozbawienie wolności, a więc przykrości i przeżycia związane z pozbawieniem bezpośredniego kontaktu z bliskimi, jak również problemy związane z upływem okresu legalnego pobytu na terytorium RP. Oczywistym jest przy tym, że wskazanie sądu, iż wnioskodawca stosunkowo niedługo był pozbawiony wolności odnosiła się do częstych przypadków, kiedy tymczasowe aresztowanie trwa znacznie dłużej i liczone jest już nie tyle w miesiącach co w latach. Odnośnie kontaktu z bliskimi naturalne jest, że w okresie tymczasowego aresztowania kontakt ten jest często wyłączony bądź ograniczony. W przedmiotowej sprawie Sąd I Instancji słusznie wykazał zarówno co do osoby V. A. jak i A. H., że nie byli oni pozbawieni kontaktu z bliskimi. Kontakt ten oczywiście był ograniczony, ale nie był wyłączony. Jednocześnie fakt niedopuszczenia syna A. H. do kontaktów z nim leżał wyłącznie po stronie matki dziecka, która na takowe się nie zgodziła i pozostawał bez związku z decyzjami organów dysponujących.

Zasądzone na rzecz A. H. zadośćuczynienie pozostaje zatem w realnej proporcji do charakteru i rozmiaru krzywdy oraz jednocześnie koreluje z poziomem dochodów ludności. Taka kwota zadośćuczynienia uwzględnia poziom cierpień, jakich doznał wnioskodawca, ale i współczesny standard życia społeczeństwa. Kwota zadośćuczynienia jest ustalona z umiarem, w rozsądnych granicach, przystających do aktualnych warunków bytowych i stopy życiowej społeczeństwa. Wyższa kwota

zadośćuczynienia, a w szczególności taka, której domaga się wnioskodawca, stanowiłaby źródło nieuzasadnionego wzbogacenia się.

Sąd Okręgowy zasądzając kwotę 42.000 zł oparł się na rzetelnych i zindywidualizowanych kryteriach mających oparcie w przeprowadzonych dowodach, w tym zeznaniach samych wnioskodawców. Taka wysokość zadośćuczynienia, którą orzekł sąd a quo, przedstawia wartość ekonomicznie odczuwalną i jest utrzymana w rozsądnych granicach, stanowiąc sankcję za naruszenie dóbr osobistych wnioskodawcy.

Krzywda ma charakter niemajątkowy i dotyczy w szczególności sfery psychiki danej osoby i jej przeżyć wewnętrznych. Nie może jednak służyć do jej ustalenia skrajny subiektywizm stopnia pokrzywdzenia, który zaprezentuje wnioskodawca. Taka metoda wazenia krzywdy, nie wynika ani z art. 445 § 1 i 2 k.c., ani z art. 552 § 4 k.p.k. Takie podejście zanegowałoby jakiegokolwiek kryteria obiektywne, które są podstawą postępowania sądowego, zarówno cywilnego, jak i karnego. Sąd pierwszej instancji trafnie, korzystając z narzędzi obiektywnych, orzekł kwotę adekwatną, zaznaczając odpowiedzialność Skarbu Państwa wynikającą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania.

Z uwagi na niemierzalny charakter zadośćuczynienia jego wysokość zależy od uznania sędziowskiego i o ile nie jest rażąco zawyżona lub zaniżona, to co do zasady nie powinna

być przedmiotem ingerencji w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny doszedł natomiast do przekonania, że Sąd I Instancji nie nadał właściwego znaczenia okolicznościom dotyczącym drugiego wnioskodawcy i zasądził zadośćuczynienie na jego rzecz w wysokości zaniżonej. Było to skutkiem niedokonania przez sąd różnicowania sytuacji obu wnioskodawców, związanej z sytuacją rodzinną V. A.. Niewątpliwie pokrzywdzenie tego wnioskodawcy należało ocenić jako bardziej dolegliwe ze względu na przymusowe rozstanie z córką i będącą w 6 miesiącu ciąży żoną. Nie trzeba chyba nikomu bliżej tłumaczyć, że stan ciąży oraz zagrożenia z nim związane mają niebagatelne znaczenie dla całej rodziny. Pozbawienie w tym czasie żony wnioskodawcy jego obecności, wsparcia i pomocy materialnej powinno przełożyć się na adekwatną wysokość zadośćuczynienia, czego zabrakło w orzeczeniu sądu. Nie bez znaczenia w tym kontekście pozostaje brak możliwości uczestniczenia wnioskodawcy w porodzie i niezwłocznego nadania narodzonemu dziecku własnego nazwiska oraz lęk o byt pozostawionej samej sobie rodziny. Zgoła inaczej jawi się sytuacja A. H., który z różnych przyczyn nie pozostawał w związku i właściwie nie utrzymywał kontaktów z synem, co wynika zarówno z jego zeznań jak i załączonej dokumentacji (choćby decyzja z k. 36 do 38). Wysokość zadośćuczynienia należało zatem zróżnicować podwyższając to zasądzone na rzecz V. A. o 21.000 złotych.

Apelacja pełnomocnika
wnioskodawców w zakresie

dotyczącym odszkodowania jest częściowo zasadna i doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie odszkodowania na rzecz A. H. w kwocie 4000 zł. oraz podwyższenie kwoty odszkodowania na rzecz V. A. o kwotę 9083,98 zł.

Trafnie podnosi sąd a quo, że wnioskodawcy nie wykazali szkody w zakresie wynagrodzeń, które uzyskaliby pozostając na wolności. Słusznie uznał i prawidłowo uzasadnił swoje stanowisko, że deklarowane miesięczne dochody w kwocie 1000 zł. A. H. i 2000 zł. V. A. są kwotami nie pozwalającymi po odjęciu kosztów utrzymania siebie i rodziny na wygenerowanie oszczędności. Powszechnie przyjmuje się tzw. metodę dyferencyjną ustalania wysokości szkody materialnej, czyli ustalenie różnicy pomiędzy stanem majątkowym obecnym, a stanem majątkowym jaki by istniał, gdyby nie wystąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. W realiach przedmiotowej sprawy szkodę stanowią utracone korzyści wnioskodawców związane z ich wynagrodzeniem za pracę. Oczywiście jest przy tym, biorąc pod uwagę wysokość wynagrodzeń oraz z drugiej strony obciążenia obu wnioskodawców z różnych tytułów, aby mogli oni wygenerować jakiegokolwiek oszczędności. Warto w tym kontekście zwrócić uwagę na okoliczność, że żona V. A. w pierwszych miesiącach po jego tymczasowym aresztowaniu prowadziła sklep wnioskodawcy i nie poczyniła w tym okresie żadnych oszczędności i to pomimo tego, że wydatki, które ponosiła na utrzymanie nie obejmowały przebywającego w areszcie męża. Pamiętać przy tym należy, że szkoda ulega zawsze pomniejszeniu o wartość korzyści,

jaką poszkodowany uzyskał w wyniku zdarzenia wywołującego szkodę. Tą korzyścią są między innymi koszty utrzymania w zakładzie karnym, które osoba taka musiałaby ponosić będąc na wolności.

Trafne natomiast okazały się zarzuty pełnomocnika w zakresie, w jakim wskazuje, że Sąd Okręgowy w sposób niewłaściwy ocenił szkodę wnioskodawców w części dotyczącej wydatkowanych przez rodzinę i znajomych kwot na paczki żywnościowe w wysokości 4000 zł. dla A. H. i 9083,98 zł. dla V. A.. Z zeznań wnioskodawców oraz załączonych dowodów z dokumentów, które Sąd meriti uznał za w pełni wiarygodne wynika niezbicie, że wskazane wyżej osoby wydatkowały określone kwoty pieniężne na utrzymanie przebywających w areszcie wnioskodawców. Oczywiście jest przy tym, że nie zostałyby one wydatkowane, gdyby wnioskodawcy nie zostali pozbawieni wolności. V. A. i A. H. wskazali w swoich zeznaniach, że po powrocie z aresztu zostali postawieni przed koniecznością zwrotu rodzinie i znajomym kosztów, które oni ponieśli. Nie ma racji Sąd Okręgowy wywodząc, że koszty te nie są szkodą wnioskodawców, gdyż nie oni bezpośrednio je ponieśli i nie zwrócili ich po opuszczeniu aresztu. Z zeznań wnioskodawców wprost wynika, że fakt niezwrócenia owych kwot pieniężnych jest pochodną braku możliwości finansowych, natomiast pozostają oni w przekonaniu, że pieniądze te należy zwrócić. Stan majątkowy wnioskodawcy w chwili zwolnienia go z aresztu musi również uwzględniać obciążenie go kwotami zaciągniętymi przez

osoby trzecie na jego utrzymanie w areszcie. Bez tymczasowego aresztowania wydatkowanie tych kwot nie byłoby konieczne. Między zatem powstaniem zobowiązania do ich zwrotu a tymczasowym aresztowaniem zachodzi związek o jakim mowa w art. 361 kc.

Słusznie nie przychylił się natomiast Sąd I Instancji do żądania zasądzenia na rzecz A. H. kwoty 26 000 zł. wskazywanej jako utrata zarobku po uchyleniu tymczasowego aresztowania, uznając, że nie wykazał on by tymczasowe aresztowanie uniemożliwiło mu podjęcie zatrudnienia po opuszczeniu aresztu. W sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że wnioskodawca po opuszczeniu aresztu podjął w ogóle próby uzyskania zatrudnienia. Brak jest również dowodów na to by mając wiedzę, że jego pozwolenie na pobyt w Polsce wygasło próbował czy to będąc w areszcie, czy bezpośrednio po jego opuszczeniu, czy też w jakiegokolwiek dalszej jednostce czasowej uzyskać dalszą zgodę na pobyt. Dopiero jego zatrzymanie w dniu 21 sierpnia 2017 r. doprowadziło do wszczęcia procedury kontroli legalności jego pobytu, która zakończyła się decyzją o wydaleniu z dnia 18 września 2018 r. Co istotne u podstaw tej decyzji nie leżał fakt tymczasowego aresztowania wnioskodawcy lecz brak przesłanek uzasadniających udzielenie mu zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany (dokumentacja k. 31 – 40).

Wniosek

1. zasądzenie na rzecz Wnioskodawcy ad. 1 tytułem

zasadny

<p>zadośćuczynienia dodatkowo kwoty 58 000 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;</p> <p>2. zasądzenie na rzecz Wnioskodawcy ad. 1 tytułem odszkodowania dodatkowo kwoty 23 464,19 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;</p> <p>3. zasądzenie na rzecz Wnioskodawcy ad. 2 tytułem zadośćuczynienia dodatkowo kwoty 58 000 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;</p> <p>4. zasądzenie na rzecz Wnioskodawcy ad. 2 tytułem odszkodowania kwoty 37 000zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia uprawomocnienia się do dnia zapłaty;</p> <p>5. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Wnioskodawców kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.</p>	<p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zasadne okazało się żądanie podwyższenia kwoty zadośćuczynienia dla V. A., choć w niższej kwocie niż żądana, niezasadne żądanie podwyższenia kwoty zadośćuczynienia dla A. H.. W zakresie odszkodowania zasadne są żądania powiększenia zasądzonego odszkodowania o kwoty wydatkowane na paczki dla wnioskodawców, w pozostałym zakresie są bezzasadne. Powody wskazane zostały w części</p>		

dotyczącej ustosunkowania się do podniesionych przez pełnomocnika zarzutów.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
	Błędna podstawa zasądzenia przez Sąd Okręgowy w punkcie III wyroku zwrotu poniesionych kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności.	
Konieczność wskazania prawidłowej podstawy prawnej.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Wyrok w jego punkcie I</u>	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy.	
Sąd Okręgowy w tej części uwzględnił roszczenia wnioskodawców V. A. i A. H..	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Apelacyjny zmienił wyrok w zaskarżonej części, to jest co do jego punktu II w ten sposób, że	

<p>zasądził od Skarbu Państwa dodatkowo na rzecz V. A. tytułem odszkodowania kwotę 9083,98 (dziewięć tysięcy osiemdziesiąt trzy złote i dziewięćdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty i tytułem zadośćuczynienia kwotę 21.000 (dwadzieścia jeden tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty oraz zasądza od Skarbu Państwa na rzecz A. H. tytułem odszkodowania kwotę 4000 (cztery tysiące) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.</p> <p>Zmienił wyrok w jego punkcie III w ten sposób, że jako podstawę zasądzenia zwrotu poniesionych kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru wskazał art. 554 § 4 kpk.</p>	
<p>Zwiążle o powodach zmiany.</p>	
<p>W tym zakresie orzeczenie Sądu I Instancji nie uwzględniało zasadnych roszczeń wnioskodawców.</p>	

<p><u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>		
<p><u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u></p>		
	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k. -----</p>
<p>Zwiążle o powodach uchylenia.</p>		
<p>-----</p>		
	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwiążle o powodach uchylenia.</p>		
<p>-----</p>		

	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		

4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		

5.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia.		

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	IV, V	Na podstawie art. 554 § 4 kpk zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz V. A. i na rzecz A. H. kwoty po 240 /dwieście czterdzieści/ zł tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym; Wydatkami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa.

7. PODPIS		
Izabela Szumniak Anna Zdziarska Dariusz Drajewicz		
<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawców V. A. i A. H.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie z pkt II wyroku	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana